Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΌΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΊΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 9ης Σεπτεμβρίου 2021 *

«Προδικαστική παραπομπή – Έλεγχοι στα σύνορα, άσυλο και μετανάστευση – Πολιτική ασύλου – Κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας – Οδηγία 2013/32/ΕΕ – Άρθρο 40 – Μεταγενέστερη αίτηση – Νέα στοιχεία ή πορίσματα – Έννοια – Περιστάσεις που υφίσταντο ήδη πριν από την οριστική περάτωση διαδικασίας με αντικείμενο προγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας – Αρχή του δεδικασμένου – Υπαιτιότητα του αιτούντος»

Στην υπόθεση C-18/20,

με αντικείμενο αίτηση προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ, που υπέβαλε το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο, Αυστρία) με απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2019, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 16 Ιανουαρίου 2020, στο πλαίσιο της δίκης

XY

παρισταμένης της:

Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους A. Prechal, πρόεδρο τμήματος, N. Wahl, F. Biltgen, L. S. Rossi (εισηγήτρια) και J. Passer, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: H. Saugmandsgaard Øe

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

– η Αυστριακή Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον A. Posch, καθώς και από τις J. Schmoll και C. Drexel,

– η Τσεχική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους M. Smolek και J. Vláčil, καθώς και από την A. Pagáčová,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

– η Γερμανική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τους J. Möller και R. Kanitz,

– η Γαλλική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την E. de Moustier και τον D. Dubois,

– η Ουγγρική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από τον M. Z. Fehér και την M. M. Tátrai,

– η Ολλανδική Κυβέρνηση, εκπροσωπούμενη από την M. K. Bulterman και τον J. Langer,

– η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη από τη M. Κοντού-Durande, καθώς και από τους H. Leupold και J. Tomkin,

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 15ης Απριλίου 2021,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας (ΕΕ 2013, L 180, σ. 60, διορθωτικά ΕΕ 2015, L 29, σ. 16, και ΕΕ 2015, L 114, σ. 25).

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο ένδικης διαφοράς μεταξύ του XY και της Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl (Ομοσπονδιακής υπηρεσίας για θέματα αλλοδαπών και ασύλου, Αυστρία) (στο εξής: Bundesamt) σχετικά με την απόρριψη από την Bundesamt αίτησης διεθνούς προστασίας που υπέβαλε ο XY.

Το νομικό πλαίσιο

Το δίκαιο της Ένωσης

Η οδηγία 2005/85/ΕΚ

3 Η οδηγία 2005/85/ΕΚ του Συμβουλίου, της 1ης Δεκεμβρίου 2005, σχετικά με τις ελάχιστες προδιαγραφές για τις διαδικασίες με τις οποίες τα κράτη μέλη χορηγούν και ανακαλούν το καθεστώς του πρόσφυγα (ΕΕ 2005, L 326, σ. 13), καταργήθηκε με την οδηγία 2013/32 με ισχύ από 21 Ιουλίου 2015. Το άρθρο 34, παράγραφος 2, της οδηγίας 2005/85 όριζε τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 32. Οι κανόνες αυτοί μπορούν μεταξύ άλλων:

[…]

β) να απαιτούν την υποβολή των νέων πληροφοριών από το συγκεκριμένο αιτούντα εντός προθεσμίας από τη στιγμή κατά την οποία έλαβε τις εν λόγω πληροφορίες·

[…]».

Η οδηγία 2013/32

4 Οι αιτιολογικές σκέψεις 3, 18 και 36 της οδηγίας 2013/32 αναφέρουν τα εξής:

«(3) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο, κατά την έκτακτη σύνοδο στο Τάμπερε στις 15 και 16 Οκτωβρίου 1999, συμφώνησε να καταβληθεί προσπάθεια για τη θέσπιση κοινού ευρωπαϊκού συστήματος για το άσυλο, με βάση την πλήρη και συνολική εφαρμογή της σύμβασης της Γενεύης σχετικά με το καθεστώς των προσφύγων της 28ης Ιουλίου 1951, όπως τροποποιήθηκε με το πρωτόκολλο της Νέας Υόρκης της 31ης Ιανουαρίου 1967 […], επιβεβαιώνοντας έτσι την αρχή της μη επαναπροώθησης και διασφαλίζοντας ότι κανείς δεν αποστέλλεται πίσω σε μέρος όπου θα υφίστατο διώξεις.

[…]

(18) Είναι προς το συμφέρον τόσο των κρατών μελών όσο και των αιτούντων διεθνή προστασία να λαμβάνεται απόφαση επί των αιτήσεων το συντομότερο δυνατό, με την επιφύλαξη της διεξαγωγής κατάλληλης και πλήρους εξέτασης.

[…]

(36) Όταν ο αιτών υποβάλλει νέα αίτηση χωρίς να προσκομίζει νέα στοιχεία ή επιχειρήματα, θα ήταν δυσανάλογο να υποχρεούνται τα κράτη μέλη να ανοίγουν νέα πλήρη εξεταστική διαδικασία. Στις περιπτώσεις αυτές, τα κράτη μέλη θα πρέπει να μπορούν να απορρίπτουν την αίτηση ως απαράδεκτη με βάση την αρχή του δεδικασμένου.»

5 Το άρθρο 5 της οδηγίας αυτής ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν ή να διατηρούν σε ισχύ περισσότερο ευνοϊκές απαιτήσεις για τις διαδικασίες διά των οποίων χορηγείται και ανακαλείται η διεθνής προστασία, εφόσον οι απαιτήσεις αυτές συνάδουν με την παρούσα οδηγία.»

6 Το άρθρο 28, παράγραφοι 1 και 2, της εν λόγω οδηγίας προβλέπει τα εξής:

«1. Όταν υπάρχει εύλογη αιτία να θεωρείται ότι ο αιτών έχει σιωπηρά ανακαλέσει την αίτησή του, ή έχει υπαναχωρήσει από αυτήν, τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε η αποφαινόμενη αρχή να αποφασίσει είτε να σταματήσει την εξέταση είτε, σε περίπτωση που η αποφαινόμενη αρχή θεωρήσει την αίτηση ως αβάσιμη αφού την εξετάσει επαρκώς επί της ουσίας σύμφωνα με το άρθρο 4 της οδηγίας [2011/95/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 13ης Δεκεμβρίου 2011, σχετικά με τις απαιτήσεις για την αναγνώριση των υπηκόων τρίτων χωρών ή των απάτριδων ως δικαιούχων διεθνούς προστασίας, για ένα ενιαίο καθεστώς για τους πρόσφυγες ή για τα άτομα που δικαιούνται επικουρική προστασία και για το περιεχόμενο της παρεχόμενης προστασίας (ΕΕ 2011, L 337, σ. 9)], να απορρίψει την αίτηση.

Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν ότι ο αιτών έχει ανακαλέσει σιωπηρά την αίτησή του για διεθνή προστασία ή έχει υπαναχωρήσει από αυτήν, ιδίως όταν διαπιστώνεται ότι:

α) δεν ανταποκρίθηκε σε αιτήματα για παροχή πληροφοριών με ουσιώδη σημασία για την αίτησή του σύμφωνα με τους όρους του άρθρου 4 της [οδηγίας 2011/95] ή δεν παρέστη στην προσωπική συνέντευξη όπως προβλέπεται στα άρθρα 14 έως 17 της παρούσας οδηγίας, εκτός εάν ο αιτών αποδείξει εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος ότι αυτό οφείλεται σε συνθήκες ανεξάρτητες από τη θέλησή του·

β) διέφυγε ή αναχώρησε χωρίς άδεια από το μέρος όπου ζούσε ή ευρισκόταν υπό κράτηση, χωρίς να έρθει σε επαφή με την αρμόδια αρχή εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος, ή δεν εκπλήρωσε εντός ευλόγου χρονικού διαστήματος την υποχρέωση αναφοράς ή άλλες υποχρεώσεις επικοινωνίας, εκτός εάν αποδείξει ότι αυτό οφειλόταν σε συνθήκες ανεξάρτητες από τη θέλησή του.

Για τον σκοπό της εφαρμογής των προκειμένων διατάξεων, τα κράτη μέλη είναι δυνατόν να ορίσουν χρονικά όρια ή κατευθυντήριες γραμμές.

2. Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε ο αιτών που αναφέρεται και πάλι στην αρμόδια αρχή μετά τη λήψη απόφασης να σταματήσει η εξέταση όπως αναφέρεται στην παράγραφο 1 του παρόντος άρθρου να δικαιούται να ζητήσει την επανεξέταση της υπόθεσής του ή να υποβάλλει νέα αίτηση η οποία δεν υπόκειται στη διαδικασία που προβλέπεται στα άρθρα 40 και 41.

Τα κράτη μέλη μπορούν να καθορίσουν ένα χρονικό όριο τουλάχιστον εννέα μηνών μετά το οποίο η υπόθεση του αιτούντος δεν θα μπορεί να επανεξετασθεί ή η νέα αίτηση θα μπορεί να αντιμετωπιστεί ως μεταγενέστερη αίτηση και να υπόκειται στη διαδικασία που αναφέρεται στα άρθρα 40 και 41. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η υπόθεση του αιτούντος μπορεί να επανεξετασθεί μόνο μία φορά.

Τα κράτη μέλη μεριμνούν ώστε το πρόσωπο αυτό να μην απομακρυνθεί κατά παράβαση της αρχής της μη επαναπροώθησης.

Τα κράτη μέλη μπορούν να επιτρέψουν στην αποφαινόμενη αρχή να συνεχίσει την εξέταση από το στάδιο στο οποίο είχε σταματήσει.»

7 Το άρθρο 33, παράγραφος 2, της ίδιας οδηγίας ορίζει τα ακόλουθα:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεωρήσουν αίτηση για διεθνή προστασία ως απαράδεκτη μόνο εάν:

[…]

δ) η αίτηση είναι μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο της οποίας δεν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις για να χαρακτηρισθεί δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της [οδηγίας 2011/95]· ή

[…]».

8 Το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32, με τίτλο «Μεταγενέστερες αιτήσεις», προβλέπει στις παραγράφους 1 έως 5 τα εξής:

«1. Όταν ένα πρόσωπο που έχει υποβάλει αίτηση διεθνούς προστασίας σε κράτος μέλος προβαίνει σε περαιτέρω διαβήματα ή υποβάλλει μεταγενέστερη αίτηση στο ίδιο κράτος μέλος, το εν λόγω κράτος μέλος εξετάζει τα περαιτέρω διαβήματα ή τα στοιχεία της μεταγενέστερης αίτησης στο πλαίσιο της εξέτασης της προηγούμενης αίτησης ή της εξέτασης της αίτησης επανεξέτασης ή του ένδικου μέσου, εφόσον οι αρμόδιες αρχές μπορούν να λάβουν υπόψη τους και να εξετάσουν όλα τα στοιχεία στα οποία βασίζονται τα περαιτέρω διαβήματα ή η μεταγενέστερη αίτηση στο πλαίσιο αυτό.

2. Κατά τη λήψη απόφασης σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ), η μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας υποβάλλεται καταρχήν σε προκαταρκτική εξέταση προκειμένου να καθορισθεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για τον χαρακτηρισμό του ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της [οδηγίας 2011/95].

3. Εάν η προκαταρκτική εξέταση που αναφέρεται στην παράγραφο 2 καταλήξει στο συμπέρασμα ότι νέα στοιχεία ή πορίσματα έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της [οδηγίας 2011/95], η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ. Τα κράτη μέλη μπορούν επίσης να προβάλουν άλλους λόγους για την περαιτέρω εξέταση μεταγενέστερης αίτησης.

4. Τα κράτη μέλη μπορούν να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνο εάν ο συγκεκριμένος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα στοιχεία που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 του παρόντος άρθρου κατά την προηγούμενη διαδικασία, ιδίως με την άσκηση του δικαιώματος πραγματικής προσφυγής σύμφωνα με το άρθρο 46.

5. Σε περίπτωση μη περαιτέρω εξέτασης μιας μεταγενέστερης αίτησης δυνάμει του παρόντος άρθρου, η αίτηση θεωρείται απαράδεκτη σύμφωνα με το άρθρο 33 παράγραφος 2 στοιχείο δ).»

9 Το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 ορίζει τα εξής:

«Τα κράτη μέλη μπορούν να θεσπίζουν στην εθνική τους νομοθεσία κανόνες για την προκαταρκτική εξέταση σύμφωνα με το άρθρο 40. Οι κανόνες αυτοί μπορούν μεταξύ άλλων:

α) να υποχρεώνουν τον συγκεκριμένο αιτούντα να αναφέρει τα γεγονότα και να παρέχει αποδεικτικά στοιχεία που να δικαιολογούν τη νέα διαδικασία·

β) να επιτρέπουν τη διεξαγωγή της προκαταρκτικής εξέτασης μόνο βάσει γραπτών παρατηρήσεων χωρίς προσωπική συνέντευξη, εξαιρουμένων των περιπτώσεων που αναφέρονται στο άρθρο 40 παράγραφος 6.

Οι κανόνες αυτοί δεν πρέπει να καθιστούν αδύνατη την πρόσβαση των αιτούντων σε νέα διαδικασία ούτε να οδηγούν πρακτικώς στη ματαίωση ή στο σοβαρό περιορισμό της πρόσβασης αυτής.»

Το αυστριακό δίκαιο

10 Το άρθρο 68, παράγραφος 1, του Allgemeines Verwaltungsverfahrensgesetz (γενικού νόμου περί διοικητικής διαδικασίας, BGBl. 51/1991) (στο εξής: AVG), προβλέπει τα εξής

«Οι αιτήσεις ενδιαφερομένων οι οποίες, πλην των περιπτώσεων που προβλέπονται στα άρθρα 69 και 70, αποσκοπούν στην τροποποίηση αποφάσεως η οποία δεν υπόκειται ή δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα πρέπει να απορρίπτονται λόγω διοικητικού δεδικασμένου, όταν η διοίκηση δεν έχει λόγο να εκδώσει απόφαση σύμφωνα με τις παραγράφους 2 έως 4 του παρόντος άρθρου.»

11 Το άρθρο 69 του AVG ορίζει τα ακόλουθα:

«(1) Γίνεται δεκτή αίτηση του ενδιαφερομένου για επανάληψη διαδικασίας που έχει περατωθεί με απόφαση, όταν η απόφαση αυτή δεν υπόκειται ή δεν υπόκειται πλέον σε ένδικα μέσα και:

[…]

2. όταν προκύπτουν νέα πραγματικά περιστατικά ή αποδεικτικά στοιχεία τα οποία, χωρίς υπαιτιότητα του ενδιαφερόμενου, δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν κατά την προηγούμενη διαδικασία και τα οποία, εξεταζόμενα μεμονωμένα ή σε σχέση με τα λοιπά πορίσματα της διαδικασίας, θα οδηγούσαν ενδεχομένως σε απόφαση της οποίας το διατακτικό θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο· ή

[…]

(2) Η αίτηση για επανάληψη της διαδικασίας πρέπει να υποβληθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων ενώπιον της διοικητικής αρχής που εξέδωσε την απόφαση. Η προθεσμία εκκινεί από το χρονικό σημείο που ο αιτών έλαβε γνώση του λόγου για επανάληψη της διαδικασίας· ωστόσο, όταν το χρονικό αυτό σημείο τοποθετείται μετά την προφορική κοινοποίηση της αποφάσεως, αλλά πριν από την κοινοποίηση του γραπτού κειμένου της αποφάσεως, η προθεσμία αρχίζει να τρέχει μόνον από της κοινοποιήσεως αυτής. Μετά την πάροδο τριών ετών από την έκδοση της αποφάσεως, αίτηση επαναλήψεως της διαδικασίας δεν μπορεί πλέον να υποβληθεί. Στον αιτούντα εναπόκειται να αποδείξει τις περιστάσεις που αποδεικνύουν την τήρηση της προθεσμίας που προβλέπει ο νόμος.

[…]»

Η διαφορά της κύριας δίκης και τα προδικαστικά ερωτήματα

12 Στις 18 Ιουλίου 2015 ο XY, Ιρακινός υπήκοος και σιίτης μουσουλμάνος στο θρήσκευμα, υπέβαλε στην Bundesamt αίτηση διεθνούς προστασίας, η οποία απορρίφθηκε με απόφαση της 29ης Ιανουαρίου 2018. Κατόπιν της απόρριψης, με διάταξη του Verfassungsgerichtshof (Συνταγματικού Δικαστηρίου, Αυστρία) της 25ης Σεπτεμβρίου 2018, της τελευταίας ένδικης προσφυγής που άσκησε ο XY κατά της ανωτέρω απόφασης, η τελευταία κατέστη αμετάκλητη.

13 Προς στήριξη τόσο των αιτήσεών του διεθνούς προστασίας όσο και των προσφυγών που άσκησε κατά της απόφασης της 29ης Ιανουαρίου 2018 με την οποία απορρίφθηκε η ανωτέρω αίτηση, ο XY προέβαλε ότι φοβόταν για τη ζωή του σε περίπτωση επιστροφής του στο Ιράκ, καθότι είχε αρνηθεί να πολεμήσει στο πλευρό των σιιτικών παραστρατιωτικών ομάδων, η δε χώρα αυτή εξακολουθούσε να βρίσκεται σε εμπόλεμη κατάσταση.

14 Στις 4 Δεκεμβρίου 2018 ο XY υπέβαλε μεταγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας.

15 Προς στήριξη της αίτησης αυτής, ο XY υποστήριξε ότι, κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτησή του, δεν είχε προβάλει τον πραγματικό λόγο για τον οποίο ζητεί να τύχει διεθνούς προστασίας, ο οποίος σχετιζόταν με την ομοφυλοφιλία του. Ισχυρίστηκε ότι φοβάται για τη ζωή του στο Ιράκ λόγω του γενετήσιου προσανατολισμού του, ο οποίος

απαγορεύεται στη χώρα του και «από τη θρησκεία». Επισήμανε ότι μόνο μετά την άφιξή του στην Αυστρία και χάρη στη στήριξη ενός συλλόγου με τον οποίον ήταν σε επαφή από τον Ιούνιο του 2018 αντελήφθη ότι δεν θα εκτίθετο προσωπικώς αποκαλύπτοντας την ομοφυλοφιλία του.

16 Με απόφαση της 28ης Ιανουαρίου 2019, η Bundesamt απέρριψε ως απαράδεκτη τη μεταγενέστερη αίτηση του XY, με την αιτιολογία ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 68, παράγραφος 1, του AVG, η αίτηση αυτή έβαλλε κατά προηγούμενης απορριπτικής απόφασης η οποία είχε καταστεί απρόσβλητη. Η Bundesamt διέταξε επίσης την επιστροφή του ενδιαφερομένου στο Ιράκ, επιβάλλοντάς του ταυτόχρονα διετή απαγόρευση εισόδου στην αυστριακή επικράτεια.

17 Ο XY άσκησε προσφυγή κατά της απόφασης αυτής ενώπιον του Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακού Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία). Με απόφαση της 18ης Μαρτίου 2019, το εν λόγω δικαστήριο δέχθηκε την προσφυγή μόνον κατά το μέρος που αφορούσε την απαγόρευση εισόδου στην αυστριακή επικράτεια και την απέρριψε κατά τα λοιπά.

18 Κατά το Bundesverwaltungsgericht (Ομοσπονδιακό Διοικητικό Δικαστήριο), εφόσον ο XY παρέλειψε να προβάλει την ομοφυλοφιλία του κατά την εξέταση της πρώτης αίτησης διεθνούς προστασίας, το πραγματικό αυτό στοιχείο δεν μπορεί να ληφθεί υπόψη, καθόσον η απόφαση με την οποία απορρίφθηκε η πρώτη αυτή αίτηση είχε καταστεί απρόσβλητη.

19 Ο XY άσκησε αναίρεση ενώπιον του Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατου Διοικητικού Δικαστηρίου, Αυστρία), με την οποία αμφισβητεί το απαράδεκτο της μεταγενέστερης αίτησής του. Κατά την άποψή του, προέβαλε ένα νέο πραγματικό στοιχείο το οποίο θα έπρεπε να καταστήσει δυνατή τη διαπίστωση του παραδεκτού της αίτησης αυτής και το οποίο συνίσταται όχι στο γεγονός ότι είναι ομοφυλόφιλος, αλλά στο γεγονός ότι δύναται πλέον, αφότου βρίσκεται στην Αυστρία, να δηλώνει την ομοφυλοφιλία του.

20 Το αιτούν δικαστήριο αναφέρει ότι, δεδομένου ότι το αυστριακό δίκαιο δεν περιλαμβάνει ειδικές σχετικές διατάξεις, το παραδεκτό μεταγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας πρέπει να εκτιμάται βάσει των γενικών διατάξεων που διέπουν τη διοικητική διαδικασία, προκειμένου ιδίως να διασφαλίζεται η τήρηση του διοικητικού δεδικασμένου που έχει αποκτήσει η απόφαση επί προγενέστερης αίτησης.

21 Κατά το άρθρο 68, παράγραφος 1, του AVG, οι αιτήσεις για την τροποποίηση απόφασης η οποία είναι ή έχει καταστεί απρόσβλητη είναι, κατ' αρχήν, απορριπτέες λόγω διοικητικού δεδικασμένου.

22 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει συναφώς ότι, όσον αφορά επανειλημμένες αιτήσεις διεθνούς προστασίας, μόνον τυχόν περιστάσεις οι οποίες ανακύπτουν μετά την έκδοση της περατώνουσας την προηγούμενη διαδικασία αμετάκλητης απόφασης και οι οποίες μεταβάλλουν ουσιωδώς την κατάσταση του αιτούντος μπορούν, κατά την εθνική νομολογία, να δικαιολογήσουν την κίνηση νέας διαδικασίας.

23 Αντιθέτως, όπως προκύπτει από το άρθρο 69, παράγραφος 1, σημείο 2, του AVG, κάθε μεταγενέστερη αίτηση που στηρίζεται σε κατάσταση διαμορφωθείσα πριν από την έκδοση της απόφασης αυτής μπορεί να επιφέρει μόνον επανάληψη της προηγούμενης διαδικασίας, τούτο δε μόνον αν η παράλειψη του αιτούντος να επικαλεστεί την κατάσταση αυτή κατά την προηγούμενη διαδικασία δεν οφειλόταν σε υπαιτιότητά του.

24 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, πρώτον, αν ως νέα στοιχεία ή πορίσματα που έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα νοούνται, κατά το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, αποκλειστικώς στοιχεία ή πορίσματα που προέκυψαν προσφάτως ή ως περιλαμβάνουσα επίσης την εκ μέρους του αιτούντος προβολή στοιχείων ή πορισμάτων που υφίσταντο ήδη πριν από την οριστική περάτωση προηγούμενης διαδικασίας.

25 Το αιτούν δικαστήριο διευκρινίζει ότι το αυστριακό διοικητικό δίκαιο προκρίνει την πρώτη από τις ως άνω ερμηνείες. Κατά συνέπεια, ο αιτών διεθνή προστασία μπορεί, βάσει στοιχείων ή πορισμάτων που υφίσταντο πριν από την περάτωση της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτηση, να επιτύχει απλώς, δυνάμει του αυστριακού δικαίου, την επανάληψη της προηγούμενης διαδικασίας, τούτο δε υπό την προϋπόθεση ότι η μη επίκληση, κατά την προηγούμενη διαδικασία, των εν λόγω στοιχείων ή πορισμάτων δεν οφειλόταν σε υπαιτιότητά του.

26 Το αιτούν δικαστήριο εκτιμά ότι, λαμβανομένης υπόψη της ασάφειας του γράμματος του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32, θα μπορούσε να γίνει δεκτή η δεύτερη από τις ερμηνείες του που παρατίθενται στη σκέψη 24 της παρούσας αποφάσεως, στην οποία στηρίζεται εν προκειμένω ο ΧΥ. Στην περίπτωση αυτή, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται, δεύτερον, εάν, ελλείψει εθνικών διατάξεων που μεταφέρουν στο εσωτερικό δίκαιο το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32 και ρυθμίζουν ειδικώς την εξέταση των μεταγενέστερων αιτήσεων, η επανάληψη της προηγούμενης διαδικασίας αρκεί για να τεθεί σε εφαρμογή, ιδίως, το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, το οποίο προβλέπει ότι, αν η προκαταρκτική εξέταση περί της οποίας γίνεται λόγος στο άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της εν λόγω οδηγίας καταλήξει στο συμπέρασμα ότι νέα στοιχεία ή πορίσματα έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα τα οποία αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95, η μεταγενέστερη αίτηση εξετάζεται περαιτέρω σύμφωνα με το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

27 Τρίτον, το αιτούν δικαστήριο –το οποίο εκτιμά, αφενός, ότι μπορούν να προβληθούν προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης νέα στοιχεία ή πορίσματα, τα οποία δεν προβλήθηκαν κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση και τα οποία υφίσταντο ήδη πριν από την έκδοση της απόφασης περί οριστικής περάτωσης της διαδικασίας αυτής και, αφετέρου, ότι η επανάληψη της εν λόγω διαδικασίας δεν συνιστά ορθή μεταφορά του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32 στην εσωτερική έννομη τάξη– επισημαίνει ότι, ερμηνευόμενη κατ' αυτόν τον τρόπο, η διάταξη αυτή επιβάλλει τη μη εφαρμογή του άρθρου 68 του AVG. Συγκεκριμένα, το άρθρο 68 προβλέπει ότι, λόγω διοικητικού δεδικασμένου, δεν μπορεί ο αιτών διεθνή προστασία να επικαλεστεί, στο πλαίσιο νέας αίτησης προστασίας, «νέα» στοιχεία ή πορίσματα που υφίσταντο ήδη κατά τον χρόνο έκδοσης της απρόσβλητης απόφασης με την οποία απορρίφθηκε η πρώτη του αίτηση προστασίας.

28 Εντούτοις, η μη εφαρμογή του άρθρου 68 του AVG σε κάθε νέα αίτηση διεθνούς προστασίας θα παρείχε στους αιτούντες τη δυνατότητα να επικαλούνται, προς στήριξη της αίτησής τους, «νέα» στοιχεία ή πορίσματα χωρίς κανένα χρονικό περιορισμό. Συγκεκριμένα, το άρθρο 69 του AVG, το οποίο περιορίζει τη δυνατότητα αυτή μόνο στην περίπτωση που τα εν λόγω στοιχεία ή πορίσματα δεν προβλήθηκαν κατά την προηγούμενη διαδικασία από υπαιτιότητα του αιτούντος, έχει εφαρμογή μόνο στην επανάληψη της εν λόγω διαδικασίας και όχι σε περίπτωση νέας αίτησης διεθνούς προστασίας.

29 Στο πλαίσιο αυτό, το αιτούν δικαστήριο διερωτάται αν, παρά το γεγονός ότι το αυστριακό δίκαιο δεν προβλέπει ειδικές διατάξεις για τη μεταφορά του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 στην εσωτερική έννομη τάξη, η διάταξη αυτή μπορεί να περιορίσει τη δυνατότητα του αιτούντος να επικαλεστεί νέα στοιχεία ή πορίσματα προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η μη επίκληση τέτοιων στοιχείων ή πορισμάτων κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτηση δεν οφειλόταν σε υπαιτιότητα του αιτούντος. Συναφώς, οι αμφιβολίες του αιτούντος δικαστηρίου συνδέονται επίσης με το γεγονός ότι τυχόν καταφατική απάντηση στο ερώτημα αυτό θα είχε ως συνέπεια μια μη μεταφερθείσα στο εσωτερικό δίκαιο διάταξη οδηγίας να έχει άμεσο αποτέλεσμα εις βάρος ιδιώτη, πλην όμως τέτοιο άμεσο αποτέλεσμα αποκλείεται από την εθνική νομολογία και από τη νομολογία του Δικαστηρίου.

30 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Verwaltungsgerichtshof (Ανώτατο Διοικητικό Δικαστήριο) αποφάσισε να αναστείλει την ενώπιόν του διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο τα ακόλουθα προδικαστικά ερωτήματα:

«1) Περιλαμβάνονται στα “νέα στοιχεία” ή “πορίσματα” που “προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα”, κατά το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας [2013/32], ακόμη και περιστάσεις οι οποίες υφίσταντο ήδη πριν ολοκληρωθεί οριστικώς η προηγούμενη διαδικασία ασύλου;

2) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Στην περίπτωση που ανακύπτουν νέα στοιχεία ή αποδεικτικά μέσα τα οποία δεν κατέστη δυνατόν να προβληθούν κατά την προηγούμενη διαδικασία, χωρίς υπαιτιότητα του αλλοδαπού, αρκεί να παρέχεται στον αιτούντα άσυλο η δυνατότητα να ζητήσει την επανάληψη προηγούμενης διαδικασίας η οποία ολοκληρώθηκε οριστικώς;

3) Σε περίπτωση καταφατικής απαντήσεως στο πρώτο ερώτημα: Δύναται η αρμόδια υπηρεσία, όταν ο αιτών άσυλο δεν επικαλέστηκε από δική του υπαιτιότητα, ήδη κατά την προηγούμενη διαδικασία ασύλου, τους νέους λόγους που προβάλλει τώρα για πρώτη φορά, να αρνηθεί την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αιτήσεως βάσει διατάξεως του εθνικού δικαίου στην οποία κατοχυρώνεται μια γενικής ισχύος αρχή της διοικητικής διαδικασίας, μολονότι το κράτος μέλος έχει μεταφέρει πλημμελώς, λόγω μη θεσπίσεως ειδικών διατάξεων, το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 και, ως εκ τούτου, δεν έχει κάνει ρητώς χρήση της δυνατότητας που παρέχει το άρθρο 40, παράγραφος 4, της εν λόγω οδηγίας να προβλέψει εξαίρεση από την επί της ουσίας εξέταση της μεταγενέστερης αιτήσεως;»

Επί των προδικαστικών ερωτημάτων

Επί του πρώτου προδικαστικού ερωτήματος

31 Με το πρώτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ’ ουσίαν να διευκρινιστεί αν, κατ’ ορθή ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, ως «νέα στοιχεία ή πορίσματα» τα οποία «έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα» νοούνται, κατά τη διάταξη αυτή, αποκλειστικώς τα στοιχεία ή τα πορίσματα που προέκυψαν μετά την οριστική περάτωση της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας ή αν περιλαμβάνονται επίσης τα στοιχεία ή τα πορίσματα τα οποία υφίσταντο ήδη πριν από την περάτωση της διαδικασίας αυτής, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα.

32 Για να δοθεί απάντηση στο ερώτημα αυτό, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, από τις επιταγές τόσο της ομοιόμορφης εφαρμογής του δικαίου της Ένωσης όσο και της αρχής της ισότητας συνάγεται ότι οι όροι διάταξης του δικαίου της Ένωσης που δεν περιέχει ρητή παραπομπή στο δίκαιο των κρατών μελών για τον προσδιορισμό της έννοιας και του πεδίου εφαρμογής της πρέπει κατά κανόνα να τυγχάνουν αυτοτελούς και ομοιόμορφης ερμηνείας σε ολόκληρη την Ευρωπαϊκή Ένωση, με βάση όχι μόνον το γράμμα της διάταξης, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο αυτή εντάσσεται και τον σκοπό που επιδιώκει η οικεία κανονιστική ρύθμιση [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 28 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

33 Επομένως, πρώτον, το άρθρο 40, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 ορίζει ότι, προκειμένου να ληφθεί απόφαση σχετικά με το παραδεκτό αίτησης για διεθνή προστασία δυνάμει του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ′, της οδηγίας αυτής, η μεταγενέστερη αίτηση για διεθνή προστασία υποβάλλεται κατ’ αρχάς σε προκαταρκτική εξέταση, προκειμένου να καθοριστεί εάν προέκυψαν ή υποβλήθηκαν από τον αιτούντα νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95 [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 36].

34 Η εξέταση του παραδεκτού της μεταγενέστερης αίτησης συνεχίζεται, κατ’ εφαρμογήν του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας αυτής, μόνον όταν πράγματι υφίστανται τέτοια νέα στοιχεία ή πορίσματα σε σχέση με την πρώτη αίτηση για διεθνή προστασία, προκειμένου να εξακριβωθεί αν τα νέα αυτά στοιχεία και πορίσματα αυξάνουν σημαντικά την πιθανότητα να πληροί ο αιτών τις απαιτούμενες προϋποθέσεις για να του αναγνωρισθεί το καθεστώς αυτό [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 37].

35 Επομένως, καίτοι το γράμμα του άρθρου 40 της οδηγίας 2013/32 δεν διευκρινίζει την έννοια των «νέων στοιχείων ή πορισμάτων» που μπορούν να τεκμηριώσουν μεταγενέστερη αίτηση [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 29], εντούτοις, στις παραγράφους 2 και 3, το εν λόγω άρθρο προβλέπει ότι τα νέα αυτά στοιχεία ή πορίσματα στα οποία μπορεί να στηριχθεί μια τέτοια αίτηση πρέπει να έχουν «προκύψει» ή να έχουν «υποβληθεί από τον αιτούντα».

36 Επομένως, οι διατάξεις αυτές καθιστούν σαφές ότι μεταγενέστερη αίτηση μπορεί να στηρίζεται τόσο σε στοιχεία ή πορίσματα τα οποία είναι νέα, καθόσον προέκυψαν αφότου εκδόθηκε απόφαση επί της προγενέστερης αίτησης, όσο και σε στοιχεία ή πορίσματα τα οποία είναι νέα, καθόσον υποβλήθηκαν για πρώτη φορά από τον αιτούντα.

37 Τουτέστιν, από το γράμμα των ως άνω διατάξεων προκύπτει ότι ένα στοιχείο ή πόρισμα πρέπει να θεωρείται νέο, κατά την έννοια του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, οσάκις η απόφαση επί της προγενέστερης αίτησης εκδόθηκε χωρίς το στοιχείο ή το πόρισμα αυτό να έχει γνωστοποιηθεί στην αρμόδια για τον καθορισμό του καθεστώτος του αιτούντος αρχή. Η διάταξη αυτή ουδόλως διακρίνει αναλόγως του αν τα στοιχεία ή τα πορίσματα που προβάλλονται προς στήριξη μεταγενέστερης αίτησης προέκυψαν πριν ή μετά την έκδοση της απόφασης αυτής.

38 Η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 επιρρωννύεται, δεύτερον, από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται η εν λόγω διάταξη.

39 Πράγματι, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 44 των προτάσεών του, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνον εφόσον ο συγκεκριμένος αιτών δεν μπόρεσε, χωρίς υπαιτιότητά του, να επικαλεσθεί κατά την προηγούμενη διαδικασία τα στοιχεία ή πορίσματα που μνημονεύονται στις παραγράφους 2 και 3 του εν λόγω άρθρου. Ως εκ τούτου, εάν τα κράτη μέλη δεν κάνουν χρήση της δυνατότητας που τους παρέχει το άρθρο 40, παράγραφος 4, η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω δεδομένου ότι θεωρείται παραδεκτή, ακόμη και αν ο αιτών προβάλλει προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησης μόνον στοιχεία ή πορίσματα τα οποία θα μπορούσε να έχει υποβάλει κατά την εξέταση της προγενέστερης αίτησης και τα οποία υφίσταντο, οπωσδήποτε, πριν από την οριστική περάτωση της προηγούμενης διαδικασίας.

40 Τρίτον, η ως άνω ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 επιβεβαιώνεται και από τον σκοπό της εν λόγω διάταξης.

41 Πράγματι, υπενθυμίζεται ότι σκοπός της διαδικασίας εξακρίβωσης του παραδεκτού μεταγενέστερης αίτησης είναι, όπως προκύπτει από την αιτιολογική σκέψη 36 της οδηγίας 2013/32, να παρέχεται στα κράτη μέλη η δυνατότητα να απορρίπτουν ως απαράδεκτη κάθε μεταγενέστερη αίτηση που υποβάλλεται ελλείψει οποιωνδήποτε νέων στοιχείων ή πορισμάτων, προκειμένου να τηρείται η αρχή του δεδικασμένου που καλύπτει την προγενέστερη απόφαση [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 49].

42 Επομένως, η εξέταση του ζητήματος αν η μεταγενέστερη αίτηση στηρίζεται σε νέα στοιχεία ή πορίσματα σχετικά με την εξέταση του εάν ο αιτών πληροί τις προϋποθέσεις που απαιτούνται για να χαρακτηρισθεί ως δικαιούχος διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95 πρέπει να περιορίζεται στην εξακρίβωση της ύπαρξης, προς στήριξη της αίτησης αυτής, στοιχείων ή πορισμάτων που δεν εξετάσθηκαν στο πλαίσιο της απόφασης επί της προγενέστερης αίτησης και επί των οποίων δεν μπόρεσε να στηριχθεί η απόφαση αυτή, η οποία έχει καταστεί απρόσβλητη [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 50].

43 Οποιαδήποτε διαφορετική ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 κατά την έννοια ότι η αρμόδια για τον καθορισμό του καθεστώτος του αιτούντος αρχή πρέπει να κρίνει απαράδεκτη κάθε μεταγενέστερη αίτηση για τον λόγο και μόνον ότι στηρίζεται σε στοιχεία ή πορίσματα τα οποία ο αιτών θα μπορούσε να έχει υποβάλει προς στήριξη της προγενέστερης αίτησής του θα έβαινε πέραν του αναγκαίου μέτρου για τη διασφάλιση της τήρησης της αρχής του δεδικασμένου και θα υπονόμευε την προσήκουσα και πλήρη εξέταση της κατάστασης του αιτούντος.

44 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο πρώτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι, κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32, η έννοια «νέα στοιχεία ή πορίσματα» τα οποία «έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα», κατά τη διάταξη αυτή, περιλαμβάνει τα στοιχεία ή τα πορίσματα που προέκυψαν μετά την οριστική περάτωση της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας, καθώς και τα στοιχεία ή τα πορίσματα τα οποία υφίσταντο μεν ήδη πριν από την περάτωση της διαδικασίας, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα.

Επί του δευτέρου προδικαστικού ερωτήματος

45 Με το δεύτερο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι η εξέταση μεταγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας μπορεί να διενεργηθεί στο πλαίσιο της επανάληψης της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτηση ή αν πρέπει να κινηθεί νέα διαδικασία.

46 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο ανωτέρω ερώτημα, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32 προβλέπει την εξέταση των μεταγενέστερων αιτήσεων σε δύο στάδια. Το πρώτο στάδιο, προκαταρκτικής φύσεως, έχει ως αντικείμενο τον έλεγχο του παραδεκτού των αιτήσεων αυτών, ενώ το δεύτερο στάδιο αφορά την επί της ουσίας εξέταση των εν λόγω αιτήσεων [απόφαση της 10ης Ιουνίου 2021, Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid (Νέα στοιχεία ή πορίσματα), C-921/19, EU:C:2021:478, σκέψη 34].

47 Ενώ το άρθρο 40, παράγραφοι 2 έως 4, και το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 θεσπίζουν ορισμένους διαδικαστικούς κανόνες που αφορούν το πρώτο στάδιο της εξέτασης των μεταγενέστερων αιτήσεων σε σχέση με το παραδεκτό τους, η οδηγία δεν καθιερώνει κανένα ειδικό διαδικαστικό πλαίσιο όσον αφορά την επί της ουσίας εξέταση των εν λόγω αιτήσεων. Συγκεκριμένα, το άρθρο 40, παράγραφος 3, της εν λόγω οδηγίας απαιτεί απλώς να συνεχίζεται η επί της ουσίας εξέταση των παραδεκτών μεταγενέστερων αιτήσεων σύμφωνα με το κεφάλαιο II της οδηγίας αυτής, το οποίο προβλέπει τις βασικές αρχές και εγγυήσεις τις οποίες οφείλουν να σέβονται τα κράτη μέλη στο διαδικαστικό πλαίσιο που καθιερώνουν.

48 Υπό τις συνθήκες αυτές, τα κράτη μέλη παραμένουν ελεύθερα να προβλέπουν τις διαδικαστικές διατάξεις που διέπουν την εξέταση των μεταγενέστερων αιτήσεων, εφόσον, αφενός, τηρούνται οι προϋποθέσεις παραδεκτού που θέτει η οδηγία 2013/32, ιδίως εκείνες του άρθρου 33 παράγραφος 2, στοιχείο δ', σε συνδυασμό με το άρθρο 40 αυτής, και, αφετέρου, η επί της ουσίας εξέταση πραγματοποιείται σύμφωνα με τις προμνησθείσες βασικές αρχές και εγγυήσεις.

49 Στο αιτούν δικαστήριο εναπόκειται να εκτιμήσει αν οι διατάξεις του αυστριακού δικαίου που έχουν εφαρμογή στην επανάληψη της διαδικασίας που περατώθηκε με απόφαση επί προγενέστερης αίτησης διασφαλίζουν την τήρηση των ανωτέρω προϋποθέσεων και συνάδουν προς τις προμνησθείσες βασικές αρχές και εγγυήσεις.

50 Ωστόσο, το Δικαστήριο μπορεί να παράσχει στο αιτούν δικαστήριο στοιχεία εκτιμήσεως βάσει των πληροφοριών που περιέχονται στη δικογραφία που του έχει υποβληθεί.

51 Συναφώς, όσον αφορά ειδικότερα τις προϋποθέσεις παραδεκτού, από τη δικογραφία προκύπτει ότι η επανάληψη της διοικητικής διαδικασίας στο αυστριακό δίκαιο διέπεται από το άρθρο 69 του AVG και ότι το άρθρο αυτό θέτει τρεις προϋποθέσεις για την επανάληψη της διαδικασίας. Συγκεκριμένα, πρώτον, τα νέα περιστατικά ή τα νέα αποδεικτικά στοιχεία στα οποία στηρίζεται η μεταγενέστερη αίτηση, εξεταζόμενα μεμονωμένα ή σε σχέση με τα λοιπά πορίσματα της διαδικασίας, πρέπει να είναι τέτοια ώστε να οδηγούσαν ενδεχομένως σε απόφαση το διατακτικό της οποίας θα είχε διαφορετικό περιεχόμενο από εκείνο της προηγούμενης απόφασης· δεύτερον, πρέπει τα συγκεκριμένα πραγματικά περιστατικά και αποδεικτικά στοιχεία να μην κατέστη δυνατόν να προβληθούν στο πλαίσιο της διαδικασίας που αφορούσε την προγενέστερη αίτηση χωρίς υπαιτιότητα του ενδιαφερόμενου και, τρίτον, η μεταγενέστερη αίτηση πρέπει να έχει

υποβληθεί εντός προθεσμίας δύο εβδομάδων, υπολογιζόμενης κατ' ουσίαν από το χρονικό σημείο που ο αιτών έλαβε γνώση του λόγου για επανάληψη της διαδικασίας και, εν πάση περιπτώσει, εντός τριών ετών από την έκδοση της απόφασης επί της προγενέστερης αίτησης.

52 Όπως δε αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 68 των προτάσεών του, η πρώτη από τις ως άνω προϋποθέσεις αντιστοιχεί κατ' ουσίαν στη δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32, κατά την οποία τα νέα στοιχεία ή πορίσματα πρέπει να «αυξάνουν σημαντικά τις πιθανότητες χαρακτηρισμού του αιτούντος ως δικαιούχου διεθνούς προστασίας δυνάμει της οδηγίας 2011/95», ενώ η δεύτερη προϋπόθεση του άρθρου 69 του AVG αντιστοιχεί στη δυνατότητα που παρέχεται στα κράτη μέλη με το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας αυτής «να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνο εάν ο συγκεκριμένος αιτών, χωρίς υπαιτιότητά του, δεν μπόρεσε να επικαλεσθεί τα στοιχεία που αναφέρονται στις παραγράφους 2 και 3 του […] άρθρου [40] κατά την προηγούμενη διαδικασία».

53 Ως εκ τούτου, οι δύο πρώτες προϋποθέσεις που θέτει το άρθρο 69 του AVG φαίνεται να πληρούν δύο εκ των προϋποθέσεων του παραδεκτού των μεταγενεστέρων αιτήσεων που μνημονεύονται στη σκέψη 52 της παρούσας απόφασης.

54 Όσον αφορά την τρίτη προϋπόθεση που προβλέπει το άρθρο 69, σχετικά με τις προθεσμίες στις οποίες υπόκειται η υποβολή μεταγενέστερης αίτησης κατά το αυστριακό δίκαιο, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το άρθρο 40 της οδηγίας 2013/32 δεν προβλέπει τέτοιες προθεσμίες ούτε επιτρέπει ρητώς στα κράτη μέλη να προβλέπουν τέτοιες προθεσμίες.

55 Από το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 40 προκύπτει ότι το γεγονός ότι η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει στα κράτη μέλη να ορίζουν αποκλειστικές προθεσμίες για την υποβολή μεταγενέστερης αίτησης συνεπάγεται ότι ο καθορισμός τέτοιων προθεσμιών απαγορεύεται.

56 Συναφώς, επισημαίνεται, αφενός, ότι η οδηγία 2013/32 δεν ορίζει καμία προθεσμία όσον αφορά την άσκηση, από τον αιτούντα, των δικαιωμάτων που του παρέχει στο πλαίσιο της διοικητικής διαδικασίας που έχει ως αντικείμενο αίτηση διεθνούς προστασίας.

57 Επιπλέον, οσάκις ο νομοθέτης θέλησε να παράσχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να ορίζουν προθεσμίες εντός των οποίων ο αιτών υποχρεούται να ενεργήσει, το έπραξε ρητώς, όπως επιβεβαιώνεται από το άρθρο 28 της οδηγίας αυτής.

58 Αφετέρου, όπως αναφέρει ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 75 έως 78 των προτάσεών του, από τη σύγκριση της οδηγίας 2013/32 με την οδηγία 2005/85, την οποία η πρώτη διαδέχθηκε, και ιδίως από το άρθρο 42 της οδηγίας 2013/32 και από το άρθρο 34 της οδηγίας 2005/85, τα οποία αφορούν τους διαδικαστικούς κανόνες που εφαρμόζονται στις μεταγενέστερες αιτήσεις διεθνούς προστασίας και ασύλου, αντιστοίχως, προκύπτει ότι ο νομοθέτης της Ένωσης δεν θέλησε να εξαρτήσει το παραδεκτό των μεταγενέστερων αιτήσεων διεθνούς προστασίας από την τήρηση προθεσμίας για την υποβολή νέων στοιχείων ή πορισμάτων. Πράγματι, το γράμμα του άρθρου 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32 δεν αντιστοιχεί σε εκείνο του άρθρου 34, παράγραφος 2, στοιχείο β', της οδηγίας 2005/85, το οποίο παρείχε στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να απαιτούν από τον αιτούντα να υποβάλει τις νέες πληροφορίες εντός συγκεκριμένης προθεσμίας, η οποία άρχιζε να τρέχει από τη στιγμή κατά την οποία αυτός τις είχε λάβει. Η κατάργηση της δυνατότητας αυτής στην οδηγία 2013/32 συνεπάγεται ότι τα κράτη μέλη δεν μπορούν πλέον να προβλέπουν τέτοια προθεσμία.

59 Η ως άνω ερμηνεία επιρρωννύεται εξάλλου από το άρθρο 5 της οδηγίας 2013/32, βάσει του οποίου τα κράτη μέλη δεν μπορούν να παρεκκλίνουν από το κανονιστικό περιεχόμενο της οδηγίας αυτής όσον αφορά τις διαδικασίες χορήγησης και ανάκλησης του καθεστώτος διεθνούς προστασίας παρά μόνο στο μέτρο που προβλέπουν ή διατηρούν σε ισχύ ευνοϊκότερους για τον αιτούντα κανόνες, αποκλείοντας κάθε δυνατότητα εφαρμογής λιγότερο ευνοϊκών κανόνων. Τούτο ισχύει επομένως, μεταξύ άλλων, όσον αφορά την πρόβλεψη αποκλειστικών προθεσμιών εις βάρος του αιτούντος.

60 Ως εκ τούτου, το άρθρο 42, παράγραφος 2, της οδηγίας 2013/32, ερμηνευόμενο υπό το πρίσμα του άρθρου 33, παράγραφος 2, στοιχείο δ', και του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας, απαγορεύει στα κράτη μέλη να εξαρτούν την υποβολή μεταγενέστερης αίτησης από την τήρηση αποκλειστικών προθεσμιών.

61 Κατόπιν των προεκτεθέντων, στο δεύτερο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι η επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας μπορεί να διενεργηθεί στο πλαίσιο της επανάληψης της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την πρώτη αίτηση, εφόσον οι κανόνες που διέπουν την επανάληψη συνάδουν με το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32 και εφόσον η υποβολή της αίτησης δεν υπόκειται σε αποκλειστικές προθεσμίες.

Επί του τρίτου προδικαστικού ερωτήματος

62 Με το τρίτο προδικαστικό ερώτημα, το αιτούν δικαστήριο ζητεί κατ' ουσίαν να διευκρινιστεί αν το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι επιτρέπει σε κράτος μέλος το οποίο δεν έχει θεσπίσει ειδικές πράξεις για τη μεταφορά της διάταξης αυτής στην εσωτερική έννομη τάξη να αρνείται, κατ' εφαρμογήν των γενικών κανόνων της εθνικής διοικητικής δικονομίας, την επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αίτησης, όταν τα νέα στοιχεία ή πορίσματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της αίτησης υφίσταντο κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση και δεν υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής λόγω υπαιτιότητας του αιτούντος.

63 Σημειωτέον ότι το αιτούν δικαστήριο υποβάλλει το ανωτέρω ερώτημα για την περίπτωση που κρίνει, κατόπιν της εξέτασης στην οποία πρέπει να προβεί σύμφωνα με τη σκέψη 49 της παρούσας απόφασης, ότι οι διατάξεις του αυστριακού δικαίου που έχουν εφαρμογή σε περίπτωση κατά την οποία η διαδικασία με αντικείμενο προγενέστερη αίτηση επαναλαμβάνεται, προκειμένου να εξετασθεί μεταγενέστερη αίτηση, δεν διασφαλίζουν την τήρηση των προϋποθέσεων παραδεκτού της αίτησης αυτής ή δεν συνάδουν με τις βασικές αρχές και εγγυήσεις που προβλέπονται στο κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32.

64 Συγκεκριμένα, σε τέτοια περίπτωση, η μεταγενέστερη αίτηση του XY θα πρέπει να εξεταστεί στο πλαίσιο νέας διοικητικής διαδικασίας η οποία, ελλείψει οποιουδήποτε μέτρου μεταφοράς στο αυστριακό δίκαιο του άρθρου 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32, διέπεται από το άρθρο 68 του AVG. Το άρθρο αυτό, όμως, αντιθέτως προς το άρθρο 69 του AVG που εφαρμόζεται στην επανάληψη προηγούμενης διοικητικής διαδικασίας, δεν εξαρτά τη δυνατότητα κίνησης νέας διαδικασίας από την προϋπόθεση να μην παρέλειψε ο αιτών από υπαιτιότητά του να επικαλεστεί, στο πλαίσιο της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτηση, τα στοιχεία και τα πορίσματα που προβάλλει προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησης, εφόσον αυτά υφίσταντο ήδη κατά τον χρόνο της ως άνω διαδικασίας.

65 Προκειμένου να δοθεί απάντηση στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα, επισημαίνεται ότι, όπως υπογραμμίζει κατ' ουσίαν ο γενικός εισαγγελέας στο σημείο 93 των προτάσεών του, το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 είναι διάταξη μη επιτακτικού χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι παρέχει στα κράτη μέλη τη δυνατότητα να προβλέπουν ότι η αίτηση εξετάζεται περαιτέρω μόνον εφόσον ο αιτών δεν ήταν σε θέση, χωρίς δική του υπαιτιότητα, να προβάλει, κατά τη διάρκεια της προηγούμενης διαδικασίας, τις καταστάσεις που εκτίθενται στις παραγράφους 2 και 3 του άρθρου 40. Κατά συνέπεια, εφόσον τα αποτελέσματα του άρθρου 40, παράγραφος 4, εξαρτώνται από την εκ μέρους των κρατών μελών θέσπιση ειδικών διατάξεων περί μεταφοράς στην εσωτερική έννομη τάξη, η εν λόγω διάταξη τελεί υπό προϋποθέσεις και, ως εκ τούτου, στερείται άμεσου αποτελέσματος.

66 Εν πάση περιπτώσει, κατά πάγια νομολογία, μια διάταξη οδηγίας δεν μπορεί αφ' εαυτής να γεννά υποχρεώσεις εις βάρος ιδιώτη και, επομένως, δεν χωρεί επίκλησή της έναντι αυτού ενώπιον εθνικού δικαστηρίου (αποφάσεις της 26ης Φεβρουαρίου 1986, Marshall, 152/84, EU:C:1986:84, σκέψη 48, και της 24ης Ιουνίου 2019, Popławski, C-573/17, EU:C:2019:530, σκέψη 65).

67 Τέτοια περίπτωση θα συνέτρεχε αν το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 είχε την έννοια ότι, ακόμη και ελλείψει οποιουδήποτε εθνικού μέτρου μεταφοράς, το παραδεκτό μεταγενέστερης αίτησης εξαρτιόταν από την προϋπόθεση να παρέλειψε ο αιτών να προβάλει, στο πλαίσιο της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την προγενέστερη αίτηση, τα νέα στοιχεία ή πορίσματα τα οποία προβλήθηκαν προς στήριξη της μεταγενέστερης αίτησης και τα οποία υφίσταντο ήδη κατά την προμνησθείσα διαδικασία, η δε παράλειψη αυτή να μην οφειλόταν σε υπαιτιότητά του.

68 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, στο τρίτο προδικαστικό ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος το οποίο δεν έχει θεσπίσει ειδικές πράξεις για τη μεταφορά της διάταξης αυτής στην εσωτερική έννομη τάξη να αρνηθεί, κατ' εφαρμογήν των γενικών κανόνων της εθνικής διοικητικής δικονομίας, να εξετάσει επί της ουσίας μεταγενέστερη αίτηση, όταν τα νέα στοιχεία ή πορίσματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της αίτησης αυτής υφίσταντο κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση και δεν υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της τελευταίας λόγω υπαιτιότητας του αιτούντος.

Επί των δικαστικών εξόδων

69 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του αιτούντος δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφαίνεται:

1) **Κατ' ορθήν ερμηνεία του άρθρου 40, παράγραφοι 2 και 3, της οδηγίας 2013/32/ΕΕ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 26ης Ιουνίου 2013, σχετικά με κοινές διαδικασίες για τη χορήγηση και ανάκληση του καθεστώτος διεθνούς προστασίας, η έννοια «νέα στοιχεία ή πορίσματα» τα οποία «έχουν προκύψει ή υποβληθεί από τον αιτούντα», κατά τη διάταξη αυτή, περιλαμβάνει τα στοιχεία ή τα πορίσματα που προέκυψαν μετά την οριστική περάτωση της διαδικασίας που είχε ως**

αντικείμενο προγενέστερη αίτηση διεθνούς προστασίας, καθώς και τα στοιχεία ή τα πορίσματα τα οποία υφίσταντο μεν ήδη πριν από την περάτωση της διαδικασίας, αλλά δεν προβλήθηκαν από τον αιτούντα.

2) **Το άρθρο 40, παράγραφος 3, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι η επί της ουσίας εξέταση μεταγενέστερης αίτησης διεθνούς προστασίας μπορεί να διενεργηθεί στο πλαίσιο της επανάληψης της διαδικασίας που είχε ως αντικείμενο την πρώτη αίτηση, εφόσον οι κανόνες που διέπουν την επανάληψη συνάδουν με το κεφάλαιο ΙΙ της οδηγίας 2013/32 και εφόσον η υποβολή της αίτησης δεν υπόκειται σε αποκλειστικές προθεσμίες.**

3) **Το άρθρο 40, παράγραφος 4, της οδηγίας 2013/32 έχει την έννοια ότι δεν επιτρέπει σε κράτος μέλος το οποίο δεν έχει θεσπίσει ειδικές πράξεις για τη μεταφορά της διάταξης αυτής στην εσωτερική έννομη τάξη να αρνηθεί, κατ' εφαρμογήν των γενικών κανόνων της εθνικής διοικητικής δικονομίας, να εξετάσει επί της ουσίας μεταγενέστερη αίτηση, όταν τα νέα στοιχεία ή πορίσματα που προβλήθηκαν προς στήριξη της αίτησης αυτής υφίσταντο κατά τη διαδικασία που είχε ως αντικείμενο προγενέστερη αίτηση και δεν υποβλήθηκαν στο πλαίσιο της τελευταίας λόγω υπαιτιότητας του αιτούντος.**

(υπογραφές)